

ALL IN

Čína
Orientační běh v Proseči
Mistrovství světa v běhu do vrchu
60 let CERN

a mnoho dalšího...

WEB ČASOPISU

WWW.ALLINONE.TODE.CZ

INFO PRO ČTENÁŘE

Prázdniny jsou za námi a nové číslo ALL IN ONE je opět mezi vámi, čtenáři. Redaktory tento rok čeká těžký studentský rok, a proto přichází malá změna ve frekvenci vydávání časopisu ALL IN ONE. Nová čísla budou nyní vycházet každý druhý měsíc, ale stále to bude ALL IN ONE, který máte rádi.

REDAKČNÍ TÝM

Šéfredaktor:

Jakub Kľofát

Pedagogický dozor:

Viktor Kořístka

Redaktoři:

Jakub Pavliš, Jana Pavlišová, Kristýna Birinyi, Tereza Čermáková, Adéla Zvárová, Petr Chvojka, Petra Vrbová, Jáchym Kovář, Jakub Hledík, Klára Mauzerová, Karolína Vodvářková, Tereza Spilková, Lukáš Klouček

Korektor:

Jana Pavlišová

WUNDERBAR

Kristýna Birinyiová, Adéla Unzeitigová
Jakub Hledík, Lucie Kašparová

Deutschland

Wie schön ist Deutschland, Heimatland,
an daran muss jeder stolz sein,
so etwas wie meine rechte Hand,
ich fühle mich ja dort daheim.

Deine Natur, Kunst und Geschichte,
es ist nicht wenig,
und deine wahren Gedichte,
sind unbedingt ewig.

Ich trage dich bei mir,
in meinem Sinn und meiner Seele,
jeder Tag träum ich von dir,
in meinem Herzen hast deine Stelle.

A.U.

Weg

Ich weiß nicht, welchen Weg soll ich
nehmen,
den des Verstandes und dich aufgeben.

Die schwarzen Wälder sind so vertrackt,
Ich hab' mein Herz mit Lügen gedeckt.

Ich weiß nicht, was ich fühlen soll,
mein Kopf ist von Gedanken total voll.

Ich hätte dich so gern bei mir,
ich hab' gedacht, ich gehörte zu dir,
aber im Moment bin ich so allein hier.

Du hattest mich und ich hatte dich,
jetzt weiß ich, du brauchst alles außer
mich...

K.B.

Liebe ist

Liebe ist: plötzlich,
gemeinsam Kuchen.

Liebe ist: unvergesslich,
keine Fehler suchen.

Liebe ist: sich um andere Sorgen machen,
sich um andere kümmern.

Liebe ist: seine Aufmerksamkeit bestricken,
sich an die schönen Momente erinnern.

Liebe ist: wie euch nahe sein,
obwohl Kontinente zwischen uns liegen.

Liebe ist: beachten die Kleinigkeit,
der eine dem anderen glauben.

L.K.

Das Huhndrama

Ich weiß nicht, was ich essen soll,
damit mache ich meinen Bauch voll.

Mit Hunger kann ich fast nichts sehen,
zugleich sehe ich ein Huhn spazieren
gehen.

Das Huhn schaut an mich an,
plötzlich läuft das Luder weg, oh Mann!

Es ist schnell, wie der Blitzt läuft es mir
weg!
So fresse ich dieses Huhn nicht weg.

Ich weiß nicht, was mehr ich essen soll,
mein Bauch ist endlich voll,
die Rache in KFC ist toll!

J.H.

S KAMARÁDEM V KINĚ

Není neobvyklé vyrazit si do biografu, když Vás upoutá jméno inzerované plakátem. Láká Vás známý herec, oblíbený režisér, či snad zajímavý autor? A nebo snad přítel, který právě uvedl do kin svůj celovečerní film?

Tomáš Pavlíček. Filmový režisér, chrudimský rodák a pro mnohé z Vás známý či kamarád. Absolvoval Gymnázium Josefa Ressela a nyní dokončuje studia na katedře hrané režie na pražské FAMU. Jeho studentské snímky byly opakovaně uváděny na domácích i zahraničních přehlídkách, bakalářský snímek Nejrychlejší Matěj na světě pak získal jednu z cen na festivalu Novoměstský hrnec smíchu. Tomův filmový debut Parádně pokecal měl nedávno premiéru v Karlových Varech a nyní je promítán v českých kinech.

“Je to film o komunikaci, která se úplně nedaří - proto „pokecal“, a protože je to i stylově výrazné a mění to styly, tak „parádně“. Název je to nestandardní a leckdo by řekl, že i úplně pitomý, což mi vůbec nevadí, naopak se mi líbí, že vyvolává i takovéhle reakce.” pravil o pojmenování svého “dítka” Tomáš. A je to přesně jeho styl. Pavlíček zkrátka patří ke generaci mladých tvůrců z FAMU, kteří se existencialismu nebrání, ale rozhodně jej filtrují přes notnou dávku nadhledu.

Do svého filmu vtiskl obraz o svém okolí z gymnaziálních let. Hrdinou je mladý Štěpán - sympaták, ale také trochu budižkničemu, který ze všeho nejvíce tápe. “Námět je založený na mých kamarádech. Spousta lidí se snažila studovat vysokou školu a v jednu chvíli studovala třeba tři najednou a nedostudovala vůbec nic. Vrátili se do Chrudimi a začali dělat podřadné práce.

A tam mě napadla ta myšlenka, kde skončí ti lidi, kteří jsou talentovaní, ale kteří si nevybrali, nebo se dostatečně nesnažili si vybrat, co budou se životem dělat." Štěpán začíná pracovat v call centru a naváže kontakt s tajemnou a vyrovnaně působící Marií. Tím je alespoň trochu vytržen z letargie. Přestože ani na konci nemusí Štěpán vědět, kudy přesně se vydat na cestu životem, pouhé rozhodnutí někam jít značí posun.

"Vybírat si, co sám chci, určovat, co je můj problém, to je to nejnáročnější. Podle mě je to záležitost na celý život, člověk pořád aktualizuje, co je a kde je, a spousta lidí se tím nechce zabývat. Řeší to tím, že to zaplácnou jinými, méně závažnými aktivitami. Což je i případ Štěpána, který si to zatím neujasní, takže studuje, co mu kdo poradí, vezme první práci, která je možná... Snažil jsem se, aby ten film byl i určité podobenství nebo metafora současnosti, ale určitě

by neměl být chápán jako sociálně-realistický film, to v žádném případě."

Tomášova tvorba je perfektní generační výpověď o této době a o tom, co se lidem děje. Mladým lidem převážně. A nám, studentům, má co napovědět. Máme mobily, skype, facebook... Kdykoliv můžete říct cokoliv. Tohle je v určitém významu čas přehlcnosti, komunikace je moc a přitom paradoxně to důležité, co máme říct, kolikrát neřekneme. Jsme tak zvyklí to zaobalovat do něčeho jiného, nebo mluvit o hloupostech, že nám uniká to podstatné.

Linie filmu a potažmo i autor sám, je velmi inspirativní. Pojdte si udělat trochu více prostoru pro sebe samotné, klidně si k tomu pusťte i Tomášův snímek a nechte jej, ať ve Vás zanechá stopu. Tak ostatně můžete naplnit svůj život i přemýšlením o jiných věcech, než-li jsou sociální sítě a jejich banální komunikace. Život přeci není jen o tom, že sis parádně pokecal...

Petra Vrbová

ČÍNOU

s Petrem Chvojkou

Pátek: 11.4.2014

Ráno jsme dojeli metrem na Náměstí nebeského klidu, což je největší náměstí na světě. Nedá se tam jen tak vstoupit, musí se projít bezpečnostní kontrolou, což znamená frontu. Uprostřed náměstí je mauzoleum Mao ce Tungga. Toto muzeum navštěvují Číňané velmi hojně. Hadovitá fronta lidí mohla být odhadem asi kilometr a půl dlouhá. Na opačném konci náměstí je Brána nebeského klidu, odkud je výhled na celé náměstí a odkud mávají představitelé státu, když se tu koná například vojenská přehlídka. Uvnitř je výstava o životě Mao ce Tungga a o čínské armádě. I při vstupu sem byla přísná kontrola. Číňané nesměli

mít s sebou ani žádné papíry (mapky atd.), asi proto, aby tam nepohazovali nějaké letáky. Nás jako cizince skoro nekontrolovali, ale žádnou bombu jsme tam stejně nenesli. Pak už následovalo Zakázané město. To je opevněná část města, kde žili císaři a obyčejní lidé tam neměli přístup. Je tam spousta a spousta budov, které podle legendy obsahují 9999 místností. I přestože byl pátek, byly tam masy lidí, o víkendu bych to asi zažít nechtěl. Z velkého množství paláců jsme nakonec byli úplně vyčerpáni. Po celodenní prohlídce jsem prohlásil, že je to spíš nekonečné město a že bych ho možná radši znovu zakázal. Den jsme zakončili na nedaleké vyhlídce, odkud lze spatřit střed Pekingu z výšky.

Sobota: 12.4.2014

Ráno jsme šli zakoupit lístky na vlak a to na náš druhý třídní výlet. Už jsme věděli jak na to, takže to bylo už bez potíží. Poté jsme jeli na výlet, asi 80 km od Peking, do soutěsky řečené „tři malé soutěsky“. Je to taková přehrada, po jejímž jezeře vás vozí loďka mezi vysokými téměř kolmými skalami. Nejprve je ale nutné k jezeru vystoupat. To se provede tak, že se vleze do tlamy asi 300 metrů dlouhého draka, který se drží na skále. V jeho střevech se klikatí pojízdné schody až nahoru k jezeru. Na druhém konci jezera jsme byli vysazeni na místě, odkud je možno stoupat na několik vyhlídek. Tam byli i cyklisté, kteří jezdili pro pobavení na vysutém laně závratně vysoko nad vodou. Cestu loďkou jsme absolvovali s výletníky prý z „brigády socialistické práce“, kteří měli s sebou asi programové

vedoucí, takže na lodi zněly čínské písně, při kterých bylo nutno dělat nějaké pohyby rukama do rytmu a nás do děje zapojili také. Aspoň byla sranda, páč my nevěděli, co po nás chtějí a oni se zas smáli, jak nám to nejde. Cestou zpět jsme procházeli takzvanou kytičkovou dírou, tunelem ve skále, který byl vyzdoben umělými květinami a zvířaty z různých kontinentů i různých období. Bylo to pěkně nasvícené a mně se to líbilo. Při zpáteční cestě nám taxikář zastavil u jednoho úseku čínské zdi, jen na focení. Pak jsme se ještě šourali v pekingské zácpě, ale nakonec jsme dorazili zpět. Už byla tma a na večeri jsme zašli do Wangfujing občerstvovací ulice. Tam se dá ochutnat všechno možné. Vyzkoušeli jsme chobotnici, sépii, cvrčky, moučné larvy, malá kuřátka, nějaké šneky a škorpióny. Z toho se ale člověk moc nenají, takže jsme si dali i něco normálnějšího. Pak jsme jen čekali, kdy hodíme šavli, ale dopadlo to dobře.

FILMOVÉ NOVINKY

Jakuba Pavliše

Někde jsem slyšel, že obrazovka je oknem do duše. Proto se do ní dívejte. Často.

První ze dvou filmů, který vyšel v již uplynulých dnech je Sin City: Ženská, pro kterou bych vraždil. Tvůrci Robert Rodriguez a Frank Miller navázali na

slavný první díl, který spolu s nimi režíroval ještě Quentin Tarantino. Jak název napovídá, příběh se odehrává ve

městě plném zločinu, kde si nemůžete být ničím jisti. Hlavní role si v tomto vizuálně zajímavě zpracovaném snímku stříhli Josh Brolin, Mickey Rourke, Bruce Willis, nebo Jessica Alba.

Druhé dílo se jmenuje Století Miroslava Zikmunda. Jde o český dokument popisující minulých padesát krát dva let očima slavného a světaznalého pamětníka. Ve snímku hrají proslulí cestovatelé Miroslav Zikmund a Jiří Hanzelka. Režie Petr Horký.

Requiem for a Dream

zdroj: www.imdb.com

Na světě je mnoho filmů o drogách. Ale často se nevidí snímek o návykových látkách podobný následujícímu. Requiem for a Dream je americké drama, které popisuje příběh Sáry Golfarbové na jedné straně a na druhé příběh party narkomanů okolo jejího syna Harryho (Jared Leto). První seznámení hlavních hrdinů (kromě Sáry) s narkotiky ve filmu nespatříme,

ocitáme se až v pomalu rozjíždějícím se vlaku. Nicméně pak už máme vše před svými zraky. Od bezstarostného života, přes prodej drog až po prostituci, kriminál a amputaci. Během toho všeho se také Harryho matka, která věčně vyseďává u televize, dostává do problémů, o kterých sama netuší. Léky na hubnutí, jež užívá na popud pochybného lékaře, způsobují závislost a také Sáře velice podlamují psychické zdraví. Vše dělá kvůli televizní show, kde má vystoupit a která jak se zdá, je Mekkou jejího života. Nakonec se vše obrací proti ní, nedokáže rozeznat realitu od televize a potká ji horší konec než Harryho. Další věc, kterou hodnotím velice kladně, je soundtrack (autor Clint Mansell), na ten si rozhodně počkejte až do konce.

Snímek vyšel v roce 2000 a režíroval ho Darren Aronofsky.

zdroj: www.domesticsanity.blogspot.com

DNY EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ V PARDUBICÍCH

Snad každý z nás se rád podívá na místa, na která se běžně nedostane. Takovouto nevšední možnost nabídly v neděli 14. 9. Dny evropského dědictví v Pardubicích, kde se otevřely brány mnoha jinak nepřístupných míst a objevila se i místa, o kterých mnozí obyvatelé Pardubic možná ani nevěděli.

Otevřeny byly samozřejmě „klasické“ pardubické památky jako Zeleňá brána, nebo Pardubický zámek, ale mimo ně si návštěvníci Dnů evropského dědictví mohli detailně prohlédnout například i překrásný nově zrekonstruovaný Kostel Bolestné Panny Marie, který byl na 99 let zapůjčen Římskokatolickou církví církvi Řeckokatolické.

Jedním z největších překvapení pro „přespolní“ i pro mnohé domácí návštěvníky byly katakomby, které se skrývají přímo pod Kostelem Zvěstování Panny Marie. Kdo čekal osvětlené chodby či upovídáné průvodce, byl na omylu. Po sejítí točitého schodiště se rázem vše zahalilo do tmy. Někteří rozsvítili své chytré mobilní telefony, někteří využili připravených svíček a někteří byli natolik omámeni, že

si nevzali nic a šli po tmě. Návštěvníkům s lépe vyvinutým orientačním smyslem se podařilo vrátit na denní světlo již za několik desítek minut, takže se mohli včas přesunout na další, možná nejvýznamnější, památku z pardubické historie.

Byla jí tak trochu smutná, ale zároveň krásná Larischova vila, neboli Zámeček. Ten Zámeček, kde zažívali své poslední minuty života například obyvatelé nedalekých Ležáků. Na celém objektu se již velmi zřetelně podepisuje zub času, avšak tím více zde na člověka ze všech stran dýchá ta podivná atmosféra a tyto pocity se stupňují se vstupem do sklepení a do místnosti, kde leží na zemi zapálené svíčky za děti, které sem byly

transportovány. Bohužel jen na několik hodin... Horní patra nesou spíše znaky tehdejších kanceláří firmy TESLA. Pardubický zámeček je nyní v majetku firmy FOXCONN, kterou by měl za několik týdnů být oficiálně převeden do vlastnictví Československé obce legionářské. Ta již nyní začíná z postupnou rekonstrukcí celého objektu, takže se snad i této slavné pardubické vile blýská na lepší časy.

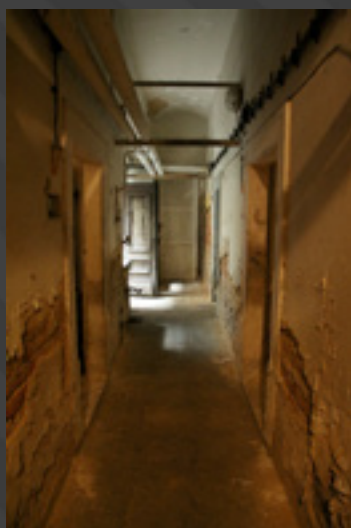
Jakub Klofát

Larischova vila/Zámeček

Reprezentativní místnost Zámečku

Dětská cela ve sklepení Zámečku

MYSLELI JSTE SI, ZE ZNÁTE SVET KOLEM VÁS?

Ingress Vám ukáže, že svět kolem Vás není takový, jaký se na první pohled zdá.

Ingress je online multiplayerová hra využívající rozšířené reality, kterou vytvořilo NianticLabs@Google. Můžete si jí zdarma stáhnout na Google play v případě, že používáte zařízení s Androidem, nebo na App Store, pakliže používáte zařízení s iOS. Nadále musí být vaše zařízení vybavené GPSkou a také mobilním internetem. (WiFi chytíte doopravdy jen u malého množství portálů).

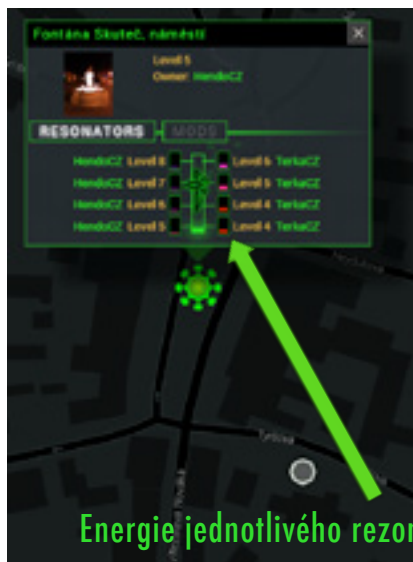
Hráči si na začátku zvolí k jaké straně (takzvané „frakci“) se přidají. Na výběr mají z „Enlightened“ (zelená barva) - též, mezi komunitou, označovány jako „žabky“, nebo „Resistance“ (modrá barva) - „šmoulové“. Hráči pro svou frakci obsazují a hackují portály a následně je „linkují“ (neboli svazují) do polí (tj. propojení 3 portálů). Portály jsou virtuální místa, která se vyskytují na GPS pozicích reálných staveb a monumentů. Portály je možné vidět jen ve hře a na webové

stránce hry (tzv. Intel). Frakce mezi sebou soupeří o maximální počet obsazených portálů a o vytvoření co největšího množství polí. Ta poté dávají samotné body stranám (tzv. Mind Units - MU).

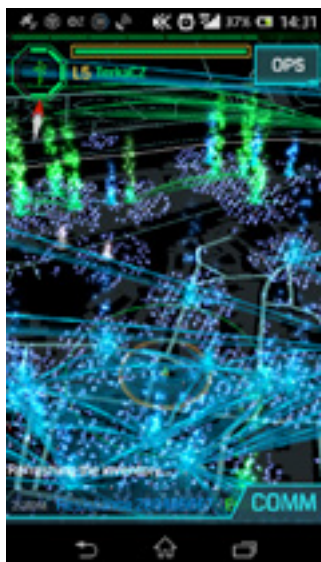
Princip hry

Kolem každého portálu se generuje energie (bílé body, XM), kterou hráči sbírají a využívají k dalším činnostem, jako hackování portálů, osazování portálů rezonátory (kondenzátory energie), dobíjení rezonátorů apod.

Obsazení portálu je možné až po jeho neutralizaci (tzn. když je energie portálu rovna 0), čehož se docílí útočením na portál. K tomu slouží XMP Burstery, které hráč sbírá hackováním portálů. Jednotlivé portály se propojují, pokud mají dostatek energie (čím větší vzdálenost, tím více energie je zapotřebí). Hráč může při hacknutí některého z portálů k němu získat klíč.

Energie jednotlivého rezonátoru

Klíč od portálu

Hacknutí portálu

Pokládání rezonátorů

Dobíjení rezonátorů

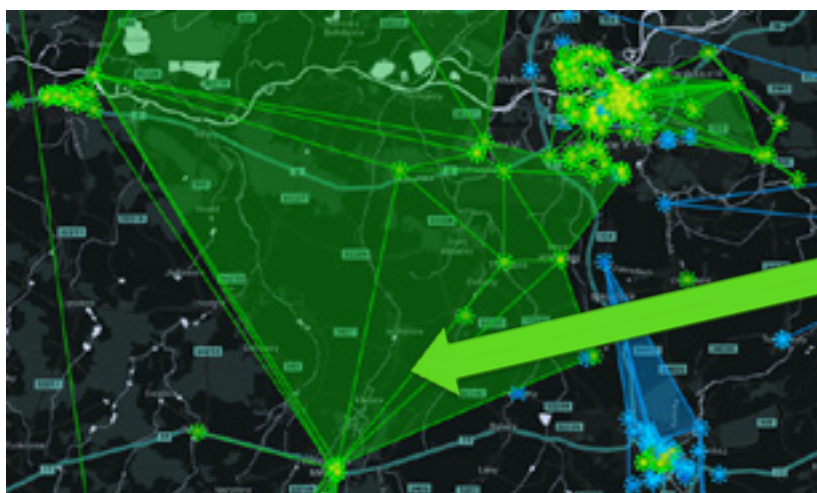
Místo pro štitý

Příběh

Po světě se jednoho dne začala objevovat záhadná hmota – XM energie, která se hromadí kolem portálů. Ty jsou u zajímavých míst jako například umění (sochy, monumenty, architektonicky zajímavá místa, místa spojená s náboženstvím). Prostřednictvím portálů se na Zem dostávají neznámí mimozemšťané. Hráči se pak dělí na skupiny. Osvícení

(Enlightened), kteří věří, že nové technologie, které nám mimozemská rasa nabízí, pozvednou lidskou rasu na novou úroveň. Proti nim stojí odpor (Resistance), kteří jsou konzervativní a brání se změnám. Nechtějí nechat neznámé mimozemšťany jen tak působit na lidstvo. Tak začaly boje, obsazování portálů, a jejich propojování do polí.

Tereza Spilková

Vytváření polí „Fieldů“

VÝSTAVA K VÝROČÍ 60 LET CERN

V rámci exkurze do Národní banky a Poslanecké sněmovny jsme dostali možnost krátce se podívat na výstavu Akademie věd „60 let CERN“. Bohužel nám už nezbývalo moc času (zpoždění vlaku 80 minut popravdě dost rozhodilo harmonogram), takže jsme museli celou výstavu vzít velmi stručně. I tak to ale rozhodně stálo za to.

YEARS / ANS CERN

Nejprve jsme se seznámili s projektem studentů Opatovského gymnázia. Upřímně jsem nečekala, že se z práce gymnazistů vyklube perfektně fungující mlžná komora o rozměrech standardní automatické pračky. Pro ty, kdo nevědí, o čem je řeč, mlžná komora je fyzikálně-chemický přístroj pro sledování dráhy elektricky nabitých částic. V praxi to vypadá tak, že na vrchu celého zařízení je pod skleněnou „vitrínou“ malý bazének naplněný tekutinou. V něm se chaoticky objevují různé bílé linie. Ty právě zobrazují dráhy nabitých částic.

Více informací o omlžné komoře:

www.mlznavomora.cz
www.youtube.com/watch?v=WPRjpHc8tHo

Po zajímavé prezentaci jsme se přesunuli k „protonovému fotbalu“. Pomocí počítačové simulace jsme si mohli vyzkoušet, jak vypadá srážka protonů v urychlovači částic. Tato část prohlídky zaujala i jinak naprosto „nefyzikální“ spolužáky. Demonstrace totiž probíhala asi takto. Na podlaze byla podložka, na které se objevovaly simulace protonů – na každém konci jeden. Kopnutím nad plochou (jako při fotbale) se proti sobě protony rozletěly a při troše štěstí do sebe i narazily. Na desce na podlaze i na zdi se pak promítly následky tohoto střetu v podobě mnoha různých malých trajektorií. Bohužel se nám podařilo po několika pokusech simulátor na zdi zaseknout (kdo ví jak). Zájem o protonovou kopanou to ale nijak nezmenšilo. Koneckonců, kdy taky dostanete možnost kopnout si do elementární částice. Pro

zájemce pak ještě následoval stručný výklad o CERN a fungování urychlovače. Bohužel už jsme museli spěchat na vlak, takže výklad byl oříznut na minimum. Celá prezentace byla ale velice zajímavá a byla jen škoda, že jsme na ni neměli více času. Snad někdy příště.

Tereza Čermáková

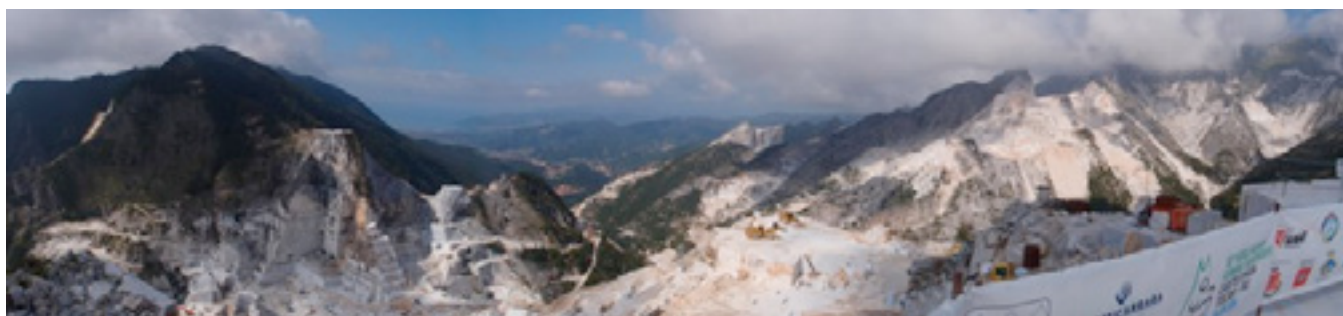
MISTROVSTVÍ SVĚTA V BĚHU DO VRCHU

Světový šampionát běžců do vrchu se konal v italském Casette di Massa. Tato lomová vesnička se nachází nedaleko od Janovského zálivu. Trať závodu byla jedna z nejtěžších vůbec. Jednalo se o běh úzkými uličkami vesničky, strmými pasážemi po kamenech a nakonec dlouhý úsek mramorovým lomem, kde se běželo tunelem a nejtěžším stoupáním na mramorovou horu. Nejlepší umístění z našich závodníků získala juniorka Michaela Stránská, když v závodě obsadila 3. příčku a společně s Beshirovou a Korvasovou brali světový bronz v týmech. Naopak juniorům, kteří získali na ME týmové stříbro, se tolik nedařilo. Nejlépe skončil mistr Evropy Dominik Sádlo na 8. místě. Dále se výborně umístil Sebastian Vošvrda na 22. místě, 44. místo obsadil

Jáchym Kovář a 55. byl Adam Gaura. Celkově tým obsadil 6. pozici ze světa. Jen málo k týmové medaili chybělo ženám, které obsadili bramborovou 4. pozici, když k medaili chybělo pouze 6 bodů. Nejlépe závod vyšel Pavle Schorné, která doběhla jako desátá, Taťána Metelková byla 28., Monika Preibischová 31. a Iva Milesová 49. Muži měli těžké soupeře z Ugandy, kteří obsadili první tři pozice a zároveň bodovali ve všech kategoriích. Češi skončili týmově 8., když nejlepší místo vybojoval Robert Krupička, který byl 27., 28. byl Jan Janů, Ondřej Fejfar byl 54., Martin Kučera 81., Lukáš Kučera 104. a Tomáš Blaha 114. ze 155 dokončivších.

Jáchym Kovář

ADDAMSOVI NA KARLÍNĚ

V pražském Hudebním divadle Karlín se letos na podzim připravuje premiéra české verze amerického muzikálu Addamsova rodina.

Postavy Addamsovy rodiny vymyslel a vypodobnil americký karikaturista Charles Addams již v roce 1938. Následujících padesát let kreslil Addams bizarní komiksové postavičky pro časopis The New Yorker. Addamsova rodinka je satirickým protikladem typické americké rodiny. Libují si v černém až strašidelném humoru, nikdo z nich si ale není vědom, že je lidé považují za podivíny či se jich dokonce mohou děsit. Rostoucí popularita komiksu inspirovala další umělce k využití těchto svérázných postaviček. V roce 1960 vzniká první

televizní seriál, kde jednotliví členové rodiny dostávají svá jména, která si uchovávají až dodnes. Seriál o šedesáti čtyřech epizodách se vysílal v letech 1964 až 1966. V roce 1991 a 1993 byly natočeny dva celovečerní filmy, proložené dalším kresleným seriálem z roku 1992. Následovala celá řada filmů, až producenti využili celosvětové obliby bizarní rodinky Addamsových a stvořili divadelní muzikál. Muzikál měl, po prvotním uvedení v Chicagu, oficiální premiéru v divadle Lunt-Fontanne na Broadwayi 8. dubna 2010.

Lucie Kašparová

ADDAMSOVA RODINA (THE ADDAMS FAMILY)

Hrůzostrašná muzikálová komedie.

Režie: Antonín Procházka

Nejbližší termín konání: **30. 10. 2014, 19:00**

OBSAZENÍ MUZIKÁLU:

Gomez Addams: Jaromír Dulava, Jiří Korn | **Morticia Addams:** Lucie Bílá, Daniela Šinkorová
Strýček Fester: Martin Sobotka, Milan Šteindler | **Babička Addams:** Pavla Břínková, Hana Seidlová | **Lurch:** Václav Noid Bárta, Miroslav Urbánek | **Wednesday Addams:** Veronika Mertová | **Pugsley Addams:** Josef Fečo, Samuel Gertyák, Tomáš Ringel | **Alice Beineke:** Iva Pazderková | a další.

PROSEČ HOSTILA VÍCE JAK TISÍC ORIENTAČNÍCH BĚZCŮ

Město Proseč o víkendu 6. – 7. září ožilo sportem. Přes tisíc orientačních běžců z celé republiky se zde utkalo v 7. a 8. závodě žebříčku B Čechy, pořádaného Oddílem orientačního běhu SK Chrast. Význam těchto závodů však spočíval zejména v přípravě na blížící se MČR na klasické trati, které se poběží v podobném terénu. Do Proseče tak zavítala i širší česká špička – například Kamila Gregorová (mistryně ČR na klasické trati 2012). Běželo se ve velmi fyzicky náročném terénu s hlubokými údolími, terénními detaily, velkým množstvím skalek a skalních útvarů na území přírodní rezervace Toulovcovy maštale, na závodníky navíc čekal po oba dva dny nepříjemný cílový doběh do kopce. V sobotu byla přichystána klasická trať od stavitele Jana Krejsy. Pro pánskou elitní kategorii byla dlouhá 12,5 km s 540 metrovým převýšením (mapu s tratí naleznete zde: <http://goo.gl/gdYkfb>). Vítězem se stal Tomáš Udržal z Lokomotivy Pardu-

bice v čase 92:41, pro druhé místo si doběhl Jan Flašar (Praga Praha) v čase 93:07 a na stupních vítězů toto duo doplnil Marek Prášil z Třebíče v čase 95:32, když o pouhé 3 sekundy porazil Jana Mrázka (Sportcentrum Jičín) a o další 4 sekundy Martina Janatu (Kotlářka Praha). V hlavní dámské trati potvrdila výše zmíněná Kamila Gregorová roli favoritky. Trať dlouhou 8,5 km s převýšením 390 metrů absolvovala v čase 72:47 a porazila tak o půl minuty druhou Zuzanu Jedličkovou (Slavia Hradec Králové) a třetí Kristýnu Kolínovou z Kotlářky Praha. Mapu s tratí naleznete na <http://goo.gl/KFzwoS>. Nedělní krátká trať stavitele Josefa Vítka o délce 5,5 km s 200 metrovým převýšením přichystala napínavý souboj do posledních chvil. Dlouhou dobu se zdálo, že výkon Radka Nožky z Lokomotivy Pardubice 36:51 nikdo neohrozí. To by však nesměl ke konci startovního pole vyrazit do lesa Petr Fodor z Trutnova, který si na trati počínal bezchybně a po skvěle

zvládnutém finiši se posunul časem 36:41 do vedení. To ale rozhodně nebyl všem zajímavým okamžikům konec. Petru Fodorovi muselo být pěkné horko, když se o několik minut později z lesa vynořil David Procházka (Lokomotiva Pardubice) s časem jen o sekundu horším. Rozhodl doběh do kopce, který David Procházka ani přes mohutnou diváckou podporu nezvládl lépe než soupeř a zastavil časomíru na čase 36:43. Vítězem se tedy stal Petr Fodor z Trutnova. Mapu s

trati naleznete na <http://goo.gl/jpkUjG>. Na ženy čekalo 4,6 kilometrů se 160 metrovým převýšením. Kamila Gregorová v tomto závodě nestartovala, pro vítězství si při její absenci doběhla po skvělém výkonu Zuzana Jedličková (Slavia Hradec Králové) v čase 37:08, druhá skončila Kristýna Kolínová z Kotlářky Praha a třetí Iva Rudderová z Turnova. Mapa s trati zde: <http://goo.gl/LQN0Jo>.

Jakub Hledík
(Oddíl orientačního běhu SK Chrast)

Typy tratí:

Klasická trať = Trať, která má prověřit fyzickou vytrvalost, schopnost rozvrhnout síly a tempo a schopnost zvolit nejvýhodnější trasu na dlouhých postupech. Traťe jsou obvykle dlouhé přes 10 km, trvají 50 – 100 min.

Krátká trať = Trať, kde rozhoduje perfektní orientace, krátké postupy, změny směru, průběžnosti s obtížnými dohledávkami, kde rozhodují i drobné chyby. Traťe jsou zhruba poloviční na 30 – 40 min.

Sprint = Trať nejčastěji ve městech, velmi vysoká rychlost, obtížné volby postupů, divácká atraktivnost. Traťe kolem 2 km na 15 min.

HRŮZNÝ DISKOTÉKOVÝ BESTIÁŘ

Minulý víkend jsem měla to štěstí a náhodou se zatoulala na lokální diskotéku. Tento odstrašující zážitek mne znovu utvrdil v tom, že je daleko lepší trávit víkendové večery jakkoliv jinak, jen ne v klubech. Vesnické diskotéky jsou bájným světem plným překvapení, kouzel a podivuhodných individuí. Pojďme si pár takových představit.

1. BOXER:

Dmoucí se biceps v o velikost menším triku nebo tílku. Většinu večera postává s kámoši, s kterými si porovnává svaly a dohaduje se o tom, kolik toho uzvedl na „benchy“. Jeho největší slabinou je schopnost spočítat, jestli má vůbec na další drink.

2. OMYL-SAMOROST:

Neví kde je ani proč tam je, vlastně se tam jen „vyskytl“. Vypadá jakkoliv jen ne tak, že by dobrovolně šel na diskotéku.

3. MATKA OD DĚTÍ:

Ženastředníhověkuzmalovanátak, že byste ji ani podle občanky nepoznali. Nejčastěji ji uvidíte křepčit na parketu na zlaté hity.

4. MR.DOLLAR:

Před každým se chlubí svou dmoucí se chlupatou hrudí se zlatým řetězem „od vietnamců“.

5. MOBY DICK:

Prostorově výrazná slečna v upnutém oblečení, která by zvládla udělat si prsa kdekoliv na těle. Její specialitou je tanec tělo na tělo s podobně vypadajícími kamarádkami a smích, až to uši trhá.

6. FOREVER A FAN:

Oddaný fanoušek, který do klubu přijel jen za hvězdou večera. Vždy je vpředu u pódia a zná všechny texty nazpaměť. Natáčí a fotí všechno, co se dá. Nemalý počet lidí oslepí svým bleskem.

7. BŘÍŠNÍ TANEČNICE:

Muž, který má v sobě větší množství alkoholu než je zdravo. Tančí hned u DJ, aby byl jeho tanec, který připomíná směsici orientálních prvků se zásahem elektrického proudu a záchvatem epileptika, všem na očích.

8. DARLING:

Krátká sukně, legíny a výstřih až ke kolénům. Její obličej připomíná obraz od Picassa a s přibývajícimi hodinami se z ní pomalu stává Joker z Batmana. Čeká na někoho z výše zmíněných bodů, jestli ji pozve na drink. Během večera prochází stádii nekontrolovatelného smíchu a pláče.

Pokud jste se zde nenašli, nezoufejte, k výčtu individuí se určitě vrátím v některém z dalších vydání.

Kristýna Birinyiová

Vzhledem k chaotické předpovědi počasí věříme, že léto ještě neřeklo své poslední slovo, a proto vám nabízíme ty nejlepší letní šaty.

V obchodním řetězci značky h&m na léto najdete zejména nepřeberné množství šatů všech střihů, délek a barev. Nápadů návrháři nešetřili a my vám představujeme některé z nich. (KB)

SVATÝ VÁCLAV

**„PANOVNÍK, JEMUŽ NEZÁLEŽELO
NA SOBĚ, ALE NA DOBRU NÁRODA.“**

Pomalou ale jistě se nám blíží 28. září, pro některé významný den v dějinách Českých zemí, pro jiné jen státní svátek, kdy nemusí do práce/školy (bohužel letos vychází na neděli). Kdo to vlastně byl svatý Václav, kdy žil a proč je státní svátek na výročí jeho úmrtí? Odpověď na tyto a jistě mnohé další otázky najdete v mém článku.

Svatý Václav se narodil přibližně okolo roku 907 a byl nejstarším synem přemyslovského knížete Vratislava I. a Drahomíry z rodu polabských Stodoranů. Měl šest sourozenců, bratry Boleslava a Spytihněva a ze čtyř sester známe pouze jméno Přibyslavy. Každý jistě ví, že

jeho babička byla svatá Ludmila, která ho vychovala v křesťanské víře. Otec Vratislav I. padl zřejmě při tažení proti Maďarům v roce 921. Václavovi bylo v této době přibližně 14 let, takže se vlády ujala jeho matka Drahomíra. V září téhož roku byla nájemným vrahem, patrně jeho matky Drahomíry, uškrcena jeho babička Ludmila. V roce 925 se sám ujal vlády. Zaměřil se hlavně na nábožensko-kulturní

problémy a pozvednutí morálky v zemi.

Již v roce 922 se potýkal s bavorským vévodou Arnulfem, dále se za své vlády musel vypořádat například s výbojem Maďarů nebo tažením Jindřicha I. Ptáčníka do Čech. Konflikty se však snažil řešit spíše diplomatickou cestou,

například při vyjednávání s Jindřichem I. přislíbil placení za mír v hodnotě 500 hřiven stříbra a 120 volů kaž-

dý rok. Chtěl zřídit pražské biskupství, nebylo to však v jeho možnostech (české území spadalo pod biskupa v Řezně). O jeho velké víře se dokonce zmiňuje František Palacký ve svých Dějinách národa českého v Čechách a na Moravě. Píše, že sám sbíral hrozny, žal pšenici

dý rok. Chtěl zřídit pražské biskupství, nebylo to však v jeho možnostech (české území spadalo pod biskupa v Řezně). O jeho velké víře se dokonce zmiňuje František Palacký ve svých Dějinách národa českého v Čechách a na Moravě. Píše, že sám sbíral hrozny, žal pšenici

a vlastníma rukama vykonával všechny práce potřebné ke zhotovení hostií a vína.

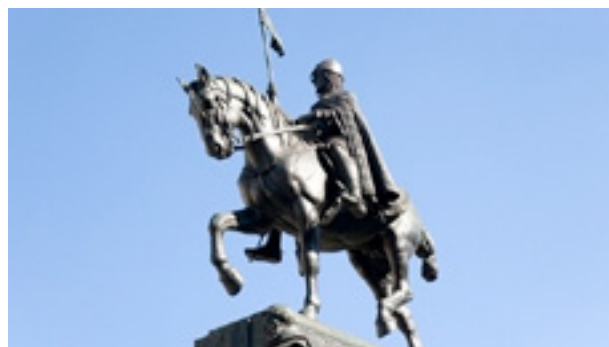
Jako v každé době, i za vlády knížete Václava se našli nespokojení šlechtici, kteří ho chtěli odstranit. Obrátili se na Václavova bratra Boleslava, jelikož dobře věděli, že by o trůn velice stál. Využili tedy faktu, že se Václav účastní všech významných poutních slavností. Na svátek sv. Kosmy a Damiána byl proto pozván do nedalekého Boleslavova sídla. Boleslav ho pozval na slavnostní večeři, kdy mu jeden z Boleslavových přátel řekl, že se proti němu chystá útok. V noci se Václavovi odpůrci sešli s Boleslavem a dojednali jeho vraždu. Ráno, když Václav opouštěl Boleslavovo sídlo a děkoval mu za pohostinství, Boleslav ho „obdaroval“ ranou mečem do hlavy, ale Václav byl silnější a bratrovu útok se lehce ubránil. Odešel se slovy: „Bůh ti to odpust', bratře!“ Na Boleslavovo znamení se za ním jeho komplicové rozběhli. Zraněný kníže utekl ke chrámu, který byl ale zamčený a zde po probodnutí jednoho z kompliců skončil. Datum jeho smrti známe, ale rok jeho úmrtí zůstává stále nejasný. Historikové mají dvě možnosti, a to rok 925, nebo rok 935.

Víme také, že Václav Boleslavovi odpustil a přál mu, aby mu i Bůh odpustil, což svědčí o jeho velké víře a lásce ke všem lidem.

V roce 932, nebo 938 (opět nelze s jistotou říci, který rok je správný) nechal Boleslav převést ostatky knížete Václava z Boleslavi na Pražský hrad, do chrámu sv. Víta.

Úcta ke knížeti Václavovi se šířila velmi rychle, a to i za hranice Čech. Svatý Wolfgang, biskup v Řezně, ho prohlásil za svatého. V roce 972 byl ke cti svatého Václava postaven kostel v Proseku u Prahy. Na počátku 14. století mu byl zasvěcený i oltář v bazilice sv. Petra v Římě a v roce 1670 byl jeho svátek zařazen do univerzálního kalendáře, v němž zůstal, jako jediný český světec, dodnes.

Jako všichni světcí, i svatý Václav má své atributy - dva anděly, hrozny a klasy, korouhev či kopí s praporem, orlici, štít a zbroj. Je patronem Čech, Moravy a míru.

zdroj: www.media.novinky.cz

Adéla Zvárová

SENZACE FOTBALOVÉ REPREZENTACE

ČESKO - NIZOZEMSKO 2:1

Česká fotbalová reprezentace se postarala o zázrak, když v Praze na Letné porazila Nizozemsko 2:1. Toto utkání bylo součástí kvalifikace na EURO 2016. Trenér Pavel Vrba se tak dočkal svého prvního vítězství u národního týmu. Tento úspěch je více znásoben tím, že porazili bronzový tým z mistrovství světa v Brazílii, který je zároveň favoritem skupiny A.

Češi po prvním poločase vedli 1:0, když se o gól postaral Bořek Dočkal v 22. minutě. Po poločase Nizozemí odpovědělo brankou Stefana de Vrija v 55. minutě. Vítěznou branku si připsal střídající Václav Pilař v nastavení.

Čeští fotbalisté se tímto důležitým

vítězstvím posunuli o sedm pozic na 28. místo světového žebříčku FIFA. Další zápas o EURO 2016 proběhne 10. října v Turecku.

Jáchym Kovář

ZÁŘÍ 2014

ALL in 1

PŘÍŠTÍ ČÍSLO VYJDE 1. PROSINCE 2014